

er det selvfølgelig meget rigtigt, alt, hvad den ærede Taler sagde, kun at det, som sagt ikke betyder noget her, det beviser bare det, som ingen bestrider, nemlig at Begravelsesvæsenet ikke skal straffes. Men hvis den ærede Taler vilde have set lidt længere fremme, vilde han have fundet, at der i det omtalte Værk endvidere staar, dette, at en saadan Myndighed behøves heller ikke for Administrationen — en saadan Myndighed som den, at der skal straffes, hvis man ikke efterkommer Befalingen, thi Administrationen kan uden videre gøre, hvad den mener er rigtigt, og det gør den, og andet er det heller ikke, her er gjort. Det, som her er gjort, er jo netop det, at Administrationen uden videre har gjort, hvad den ansaa det for rigtigt at gøre.

Hvad dernæst angaar det Spørgsmaal, om Fogdens Nendelse er en Nullitet eller ikke, er det jo et Spørgsmaal, som det aldeles ikke har nogen videre Interesse at komme ind paa; det, som der her er Tale om, er kun Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeriet for offentlige Arbejder skulde have stoppet Arbejdet, fordi det omtalte Fogedforbud var nedlagt. — Spørgsmaalet er simpelthen dette, om Ministeren for offentlige Arbejder, naar han vilde have handlet korrekt, efter det ærede Medlems Mening skulde have sagt: Vel, saa lader vi være at bygge denne Banegaard, indtil alt det Brøvl en Gang er blevet endt, saa vente vi med det et Par Aar eller tre, indtil den Historie efter vor nuværende langsomme Proces, som giver Sagførerne Afgang til at hale Sagerne ud i det uendelige, er bleven afgjort ved Højesteret. Jeg vil spørge, om noget Memneffe vilde anse det for et muligt eller acceptabelt Resultat, at hele Kjøbenhavn eller de Menneffer, som have den største Interesse i at faa disse Banegaardsforhold ordnede, skulde vente. At paastaa noget saadant hører til den Art af Grisindethed, som jeg ganske overlader det ærede Medlem.

Det er altsaa i Korthed mit Svar paa Spørgsmaalet: Medens jeg paa ingen mulig Maade bestrider, at der kan gaas til Domstolene, bestrider jeg, at Statsmyndighedens Handlinger kunne hindres ved Fogedforbud, og at de Lovbestemmelser, som sigte til at give Fogedforbud Effektivitet, kun ere anvendelige paa Forbud over for andre end Statsmyndighederne. Den Tilkendegivelse, som jeg har givet Politimesteren, hviler selvfølgelig i Virkeligheden paa denne Opfattelse, og at jeg i øvrigt har ment, at det ved en Sag af en saa overordentlig Betydning, hvor der kunde blive Tale om Konsekvenser som dem, jeg har nævnt, kunde have været rimeligt,

at denne Mand havde forespurgt i Ministeriet, hvad han skulde gøre, inden han handlede, tror jeg egentlig, ingen vil finde urimeligt; men finder den ærede Forespørger det urimeligt nu vel, saa lad ham det, det rører mig ikke. — Til disse Bemærkninger vil jeg foreløbig indskrænke mig.

Noch: Endstønt den Sag, som er Genstand for Interpellationen, er afgjort ved Forlig, og det derfor kunde synes ret overflødigt at have en akademisk Debat om de Spørgsmaal, som have været ventilerede her, saa har dog den ærede Interpellant i en saadan Udstrækning udtalt sig om de herhen hørende Spørgsmaal, at det forekommer mig, at en Mand fra den anden Side af Tinget, og som har haft en Del med den Slags Sager at gøre i et langt praktisk Liv, dog ogsaa kunde finde Anledning til at vaa talde Tingets Opmærksomhed for nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem fremkom jo i Begyndelsen af sit Foredrag med den Udtalelse, at Sagens Realitet vilde, han ikke komme ind paa, og han sagde, at det var ret ligegyldigt, om Begravelsesvæsenet i Sagen havde nogen reel Ret, eller dette ikke var Tilfældet, og det kunde der for, saa vidt ogsaa være noget i, idet det, som egentlig er det interessante ved Sagen, mindre er Realiteten end Formaliteten. Men det ærede Medlem holdt sig ikke sin foreløbige Plan efterrettelig i sit senere Foredrag, thi han kom jo meget vidtløftig ind paa, at Begravelsesvæsenet i denne Sag havde en Ret, som blev tilfidesat, og det er derfor, jeg tror, det kunde være ganske tjenligt at gaa det ærede Medlem en lille Smule efter i de Citater, han kom med, vedrørende Begravelsesvæsenets Ret.

Hvad nu for det første det ærede Medlems Paastand om, at Statsbaneanlægene ikke i dette Tilfælde skulde være berettigede til at ekspropriere til Vejmateriale, angaar, vil jeg dertil blot svare det, at det ærede Medlem kan jo se efter i Forordningen af 5te Marts 1845 § 1, hvor der ganske i Almindelighed staar, at Retten til Ekspropriation ikke blot angaar de Arealer, som udtages til bestandig Brug, men ogsaa saadanne Grunde, som „behøves midlertidig overlade til en for Anlæggets Udførelse nødvendig Brug, navnlig ogsaa til Afbenyttelse af fornødent Vejmateriale.“ Ekspropriationsretten indskrænker sig derfor paa ingen Maade, saaledes som det ærede Medlem siger, til Retten til at tage Jord til selve Statsbaneanlægget, men omfatter tillige ethvert Areal, som for det hele Baneanlæg er nødvendigt, ogsaa den Ekspropriation af Jyl, som er nødvendig